

en malĝustaj manoj...nu, se mi estus sciinta, kion tiu vergo eniris la mondon por fari...”

Li skuis sian kapon, kaj tiam, feliĉe al Hari, li ekvidis Hagrid.

“Rubeo! Rubeo Hagrid! Kia ĝojo, ke mi vidas vin denove...Kverka, je dek ses coloj, sufiĉe cedema ĝi estis, ĉu ne?”

“Ti’l ĝi est’s, s’njoro, jes,” diris Hagrid.

“Bona vergo, tiu. Sed mi supozas, ke oni frakasis ĝin endue, kiam vi eksiĝis?” diris s-ro Olivandro, subite severe.

“E — jes, oni far’s ti’n, jes,” diris Hagrid, glitante piedon nervoze. “Mi jam ‘aves la pecojn, tam’n,” li almetis ĝojbrile.

“Sed vi ne *uzas* ilin, ĉu?” diris s-ro Olivandro akute.

“O, ne, s’njoro,” diris Hagrid tuj. Hari rimarkis lin kroĉi sian ruĝetan ombrelon tre forte dum li parolis.

“Hm,” diris s-ro Olivandro, turnante al Hagrid trapikantan rigardon. “Nun—sinjoro Potter. Mi pensu iomete.” Li tiris el sia poŝo longan mezurbendon kun arĝentaj gradioj. “Kiu estas via brako por verguzo?”

“E—nu, mi estas dekstramana,” diris Hari.

“Etendu vian brakon. Bone.” Li mezuris Hari de ŝultro ĝis fingro, tiam de pojno ĝis kubuto, ŝultro ĝis planko, genuo ĝis akselo, kaj ĉirkaŭ la kapo. Dum li mezuris, li diris, “Ĉiu olivandra vergo havas kernon de potenca magia materio, sinjoro Potter. Ni uzas unikornajn harojn, feniksajn vostoplumojn, kaj la kortendenojn de drakoj. Du olivandraj vergoj neniam estas samaj, tiel ke du unikornoj, drakoj, aŭ feniksoj neniam estas tute samaj. Kaj kompreneble, vi neniam havos tiel bonajn rezultojn kun la vergo de alia sorĉisto.”

Hari subite rimarkis, ke la mezurbendo, kiu nun mezuris inter lia naztruoj, faris tion senhelpe. S-ro Olivandro flirtis inter la bretoj, prenante malsupren diversajn skatolojn.

“Tio sufiĉas,” li diris, kaj la mezurbendo falis en amason sur la planko. “Nu, ĝuste, sinjoro Potter. Provu ĉi tiun. Fagolignon kaj drakokoron. Naŭ colojn. Sufiĉe fleksebla. Nur prenu tion kaj faru flirtadon.

Hari prenis la vergon kaj (sentante sin stulta) flirtis ĝin ĉirkaŭe kelkfoje, sed s-ro Olivandro kaptis ĝin el lia mano preskaŭ tuj.

“Acerolignon kaj feniksplumon. Sep colojn. Tre vipema. Bonvolu—”

Hari provis—sed li estis apenaŭ levinta la vergon, kiam ĝi ankaŭ estis forprenata de s-ro Olivandro.

“Ne, ne—jen, ebonan kun unikorna haro. Ok colojn kaj duonon. Risortema. Bonvolu, provu ĝin.”

Hari provis. Kaj provis. Li ne havis ideon pri tio, kion s-ro Olivandro atendis. La amaso da elprovitaj vergoj kreskis pli kaj pli alte sur la